

trabeskatning af Borgerne for hundrede Tusinder af Kroner, som lægges paa Københavns Befolkning, oven i Købet imod Kommunalbestyrelsens Protest.

Se, det gør naturligvis, at vi føle os endnu mindre oplagte, end vi ellers vilde være, til at stemme for et Lovforslag af denne Art, naar vi se det i den Belysning. Jeg har her nævnt dette, at de gode kirkelige Frihedslove, Fremskridt, Reformere, som Befolkningen kræver og havde Grund til at kræve, udeblive, medens vi derimod kunne faa ny Kirkeskatter, kunne faa forskellige andre Ting. Der er i denne Samling en stor Kirkereform, som var almindelig ventet, og som burde have været gennemført. Jeg tænker her paa Ægte-skabsreformen. Efter et Forlydende, der vistnok er ret sikkert, er den strandet i det andet Ting uden Resultat. Jeg har hørt, at der skulde arbejdes paa en Nødlov, en Nødlov, der sikkert vilde være næsten værre end ingen Ting, men selve den store Reform synes at være strandet. Jeg beklager det for Befolkningens, for Resten ogsaa for Kirkens og Præsternes Skyld og allermest for Justitsministerens Skyld, thi nu ved jeg ikke, hvordan den højtaerede Minister skal bære sig ad, hvis denne Reform strander. Han lovede i Efteraaret, at han nok skulde skaffe den berømte Murer fra Nørrebro gift. Hvordan han egentlig vil bære sig ad dermed, hvis hans Lovforslag strander, ser jeg ikke rigtig, saa særlig for Justitsministerens Skyld vilde Strandingen af denne Lov være højst beklagelig. Ministeren vil forhaabentlig i den Tid, der er tilbage her i Rigsdagssalen, udfolde en lignende Energi, hvad denne Lov angaar, som han har udfoldet med Hensyn til en anden Lov, som vi snart skulle til at behandle, men om Energi en alligevel vil slaa til, er et Spørgsmaal. Jeg vil haabe, at han vil udøve al den Indflydelse, han formaar, paa sine gode Venner, særlig af det frikonservative Parti oppe i det andet Ting; om det vil lykkes, ved jeg ikke. Saaledes er den kirkelige Situation for Tiden, at alle de kirkelige Fremskridtslove, Frihedslove, de Reformere, vi maatte ønske, blive til intet; maatte ende som ved de store Kirkelove i et Kompromis, eller de strande, der bliver intet ud af dem. Skattelove kunne vi derimod faa. Det Lovforslag, hvorom der her er Tale, er en Skattelov, men det er jo en Skattelov af en ganske egen Art. Jeg sagde det ved første Behandling, og jeg vil gerne paa ny understrege det her, at i det Øjeblik, man staar over for Op-

hævelsen af Tienden ude paa Landet, forekommer det mig, at det Sidestykke til Tienden, som Præste-, Degne- og Klokkerpenge i København ere, maatte ogsaa passende kunne forsvinde. Og vil den ærede Minister sige: Ja, men dette er en Lejlighedslov, og vi maa have den paa Grund af de ny Skattelove, da vi mangle det Grundlag, man tidligere havde for Ligningen, saa burde den højtaerede Kultusminister allerede tidligere, i Efteraaret eller i Foraaret, da Skattelovene vare gennemførte, have taget Spørgsmaalet op til Overvejelse, saa at der i Løbet af denne Rigsdagssamling havde været Tid til at overveje dette Spørgsmaal og eventuelt foreslaa Præste-, Degne- og Klokkerpengene ophævede, noget, vi københavnske Borgere maa have lige saa megen Ret til, som Hartkornet har til at faa Tienden afskaffet. Altsaa, principalt maatte vi ønske disse Præste-, Degne- og Klokkerpenge ophævede, afløste paa en eller anden Maade, maaske med et lignende Statstilskud, som Hartkornet har faaet. Hvad man nu end mener om dette Statstilskud — og ærede Medlemmer ville vide, at jeg ikke har været nogen begejstret Tilhænger deraf — synes jeg, at naar man er slaaet ind paa den Vej, naar en Samfundsklasse faar sin Tiendeskat afløst paa denne Maade, have i hvert Fald de andre Samfundsklasser ogsaa en lignende Ret; der skal jo dog være Lighed mellem Land og By, Lighed mellem de forskellige Samfundsklasser. Principalt maatte vi altsaa ønske Præste-, Degne- og Klokkerpengene ophævede eller afløste, men subsidiært maatte vi ønske dem bevarede i den nuværende Skikkelse, og hvis man ikke længer har det Skattegrundlag, vi tidligere have haft, kunde man nok ved Magistratens Hjælp paa en eller anden Maade finde en Udvej, saa at man kunde beholde dem saa nogenlunde i den gamle Form.

Det, der sker — og det vil jeg bede ærede Medlemmer lægge Mærke til og lægge Vægt paa — det er for det første en Fiksering af det, der tidligere var en mere uvis, ubestemt Afgift, og dernæst er det en Forhøjelse, thi netop i de senere Aar ere Præste-, Degne- og Klokkerpengene stegne. De udgjorde traditionsmæssigt 1 pro mille i en Aarrække, men i de senere Aar har der rundt omkring i Sognene været en Tendens til en Stigning; saa vidt jeg ved, er der Sogne, hvor man er gaaet op til 3—4 pro mille, altsaa en ikke helt ubetydelig Skat. Tager man Aaret 1903 og lægger til Grund, bliver